

26 Ιανουαρίου: Το Πείραμα Πέθανε, Ζήτω Το Πείραμα!



Ο Έλληνας φορολογούμενος πολίτης και ψηφοφόρος έχει συνειδητοποιήσει ότι αν δεν αλλάξει το οικονομικό πρόγραμμα, βάσει του οποίου χρηματοδοτείται το χρέος της χώρας, αλλά και ο ανισομερής καταμερισμός των ευθυνών και των βαρών, τότε όλες οι αρνητικές αποκλίσεις που ανακοινώθηκαν για τα έσοδα και το πρωτογενές πλεόνασμα του

2014 θα ξεσπάσουν πάλι επάνω του, παρ'όλες τις θυσίες των πέντε ετών.

Αυτές οι υστερήσεις, που μάλιστα προέκυψαν παρά τις αυξημένες τραπεζικές αναλήψεις για να καλυφθούν οι φορολογικές υποχρεώσεις, προδιαγράφουν τι θα ακολουθήσει στο κυνήγι των στόχων του προγράμματος από το 2015 μέχρι το 2018, όπου έχουν σχεδιαστεί υπερδιπλάσια και υπερτριπλάσια πλεονάσματα από αυτό που δεν κατέστη δυνατό να πιαστεί το 2014!

Αυτές οι υστερήσεις δηλώνουν με καθαρό τρόπο το αδιέξοδο που αφορά τον σχεδιασμό ή την εφαρμογή, χωρίς όμως η βασική αιτία να έχει πλέον ιδιαίτερη σημασία για την συνείδηση και την ζωή του πολίτη. Έχει όμως σημασία για τις επιλογές της επόμενης ημέρας που θα κάνουν τόσο η όποια ελληνική κυβέρνηση προκύψει, όσο και η τρόικα με την Γερμανία.

Υπερβάσεις πρέπει να γίνουν και από τις δύο πλευρές. Η ανατροπή του οικονομικού και πολιτικού αδιεξόδου προϋποθέτει έναν διπλό συμβιβασμό με στόχο να προστατευτεί ο μέσος πολίτης τόσο από την στέρηση και τον λαϊκισμό, όσο και από τον αυταρχισμό και τον δεσποτισμό.

Ο ένας μονόδρομος του συμβιβασμού είναι η σύγκρουση της νέας ελληνικής κυβέρνησης με την διαφθορά και την διαπλοκή με στόχους ένα σύγχρονο υπερκομματικό κράτος και μια πραγματική διεύρυνση της φορολογικής βάσης. Αυτός πρέπει να καταλήξει σε μια νέα συμφωνία με τις εκλογικές πελατείες στη βάση της αξιοκρατίας και σε μια πρώτη συμφωνία με τους εκπρόσωπους του

μεγάλου κεφαλαίου με σαφή αναπτυξιακά και εθνικά χαρακτηριστικά.

Ο άλλος μονόδρομος του συμβιβασμού είναι η αναθεώρηση των στόχων των πρωτογενών πλεονασμάτων και η ελάφρυνση της εξυπηρέτησης του χρέους, στο πλαίσιο μιας παράτασης και μιας κοινωνικά βιώσιμης «επικαιροποίησης» του προγράμματος. Αυτός πρέπει να καταλήξει σε μια νέα συμφωνία με τους εταίρους και τους Γερμανούς, που η αξιοπρέπεια θα είναι συνάρτηση της αξιοπιστίας και η κοινή πορεία συνάρτηση της κατανόησης και της αλληλεγγύης.

Ανοίγονται λοιπόν, στις εκλογές, οι μονόδρομοι ενός διπλού συμβιβασμού. Αλλά μπορεί να γίνει ένας τέτοιος διπλός συμβιβασμός; Πιστεύω ότι ο συμβιβασμός στο εσωτερικό είναι ο πιο δύσκολος.

Και αυτό διότι ακόμα δεν έχει ολοκληρωθεί ο κύκλος της μεταπολίτευσης. Δεν έχουν αποσυρθεί τα πρόσωπα που είναι φορείς ή συνεχιστές της οικονομικής και πολιτικής αναξιοκρατίας και αθλιότητας στον τόπο. Που είναι και οι διαφθορείς των κριτηρίων του εκλογικού σώματος.

Την επόμενη Δευτέρα, 26 του μήνα, η μεταπολίτευση δεν τελειώνει ακόμη και αν εκλεγεί αυτοδύναμος ο ΣΥΡΙΖΑ. Απλά θα κληθούν από τον λαό να κυβερνήσουν τα «υπόλοιπα» της μεταπολίτευσης.

Εννοώ ότι από το 1974 μέχρι σήμερα, που κυβερνούσαν ΝΔ/ΠΑΣΟΚ, έστω και με την απαξιωμένη μορφή Σαμαρά-Βενιζέλου, αυτά τα δύο κόμματα αποτελούσαν, πέρα από τις διαφορές τους, την «συμπολίτευση» της μεταπολίτευσης. Μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ θα έφερνε στο προσκήνιο και θα έδινε τον έλεγχο του κρατικού μηχανισμού στην «αντιπολίτευση» της μεταπολίτευσης.

Και επειδή σήμερα οι ιδεολογικές διαφορές έχουν ατονίσει και μεταφράζονται κυρίως στο τρόπο διαχείρισης του συστήματος, το «νέο» ανθρώπινο πολιτικό προσωπικό μιας κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – που ούτως ή άλλως μέρος του υπηρετούσε από διάφορες θέσεις και αξίες το σύστημα που τώρα καταγγέλλει – θα περιγραφόταν καλύτερα με την έκφραση «τα υπόλοιπα της μεταπολίτευσης στην εξουσία».

Και αυτό είναι φυσικό αφού «αντιπολίτευση» με την έννοια όχι μιας ελεγχόμενης και τελικά ατελέσφορης αντίδρασης, αλλά με την έννοια μιας βιώσιμης εναλλακτικής στο γερμανικό «alternativlos» προς το παρόν δεν έχει εκδηλωθεί.

Ειδικά στην χώρα μας που οι πιθανότητες για την συγκρότηση μιας εναλλακτικής πρότασης είναι κυρίως συνάρτηση της αφύπνισης του πλήθους από μια χρόνια πελατειακή συνείδηση και μεταφυσική πίστη για το καλύτερο.

Ωστόσο η ημέρα της 26ης Ιανουαρίου για την οποία κάποιος θα μπορούσε να φωνάξει «Το Πείραμα Πέθανε, Ζήτω Το Πείραμα!» θα μας φέρει αναπόφευκτα πιο κοντά στην αναγκαστική αφύπνιση. Πιο κοντά στην ώρα της αλήθειας και των πολιτών.

Δ. Τρικεριώτης ([Follow on Twitter](#))